

22 ianuarie – 28 ianuarie

Isus, Dătătorul odihnei

Textul de memorat: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.” (Evrei 4:9)

Evrei 1 și 2 se concentrează pe întronarea lui Isus ca stăpân și eliberator al poporului lui Dumnezeu. Capitolele 3 și 4 Îl introduc pe Isus ca fiind Cel care ne oferă odihnă. Această progresie are sens dacă ne amintim că legământul cu David promitea că Dumnezeu avea să-i dea împăratului făgăduit și poporului său odihnă, izbăvindu-l de „toți vrăjmașii [săi]” (2 Samuel 7:10,11). Odihna aceasta este valabilă și pentru noi acum, când Isus stă la dreapta lui Dumnezeu.

Cartea Evrei o descrie ca fiind atât odihna lui Dumnezeu, cât și odihna de Sabat (Evrei 4:1-11). Dumnezeu le-a oferit odihna Sa lui Adam și Evei. Primul Sabat a fost o experiență a perfecțiunii cu Cel care a făcut posibilă perfecțiunea. Dumnezeu a mai promis și odihna de Sabat deoarece adevărata păzire a Sabatului cuprinde și făgăduința că Dumnezeu va restaura perfecțiunea de la început.

Când păzim Sabatul, ne *amintim* că Dumnezeu a luat măsuri perfecte pentru noi atunci când a creat lumea și când a răscumpărat-o la cruce. Dar, pe lângă faptul că, în primul rând, ne îndreaptă înapoi spre săptămâna Creației, adevărata păzire a Sabatului ne oferă în această lume imperfectă și o *pregustare* a viitorului pe care Dumnezeu ni l-a promis.

Duminică, 23 ianuarie – Țara, ca loc de odihnă

1. Citește Geneza 15:13-21. Ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam?

Când Dumnezeu i-a eliberat pe israeliți din sclavia Egiptului, scopul Lui a fost de a-i duce în țara Canaan, unde puteau să-I slujească și să-L asculte nestingheriți (Exodul 8:1; Psalmii 105:43-45), inclusiv să se bucure de odihna de Sabat pe care faraonul le-o interzisese (Exodul 5:5). Țara Canaan era moștenirea pe care Dumnezeu i-o făgăduise părintelui lor Avraam, pentru că acesta ascultase de glasul Său și își părăsise țara natală ca să meargă în Țara Promisă (Geneza 11:31-12:4).

Scopul pentru care Dumnezeu le-a dăruit copiilor lui Israel țara Canaan nu a fost doar acela de a o lua în stăpânire. El i-a adus la Sine (Exodul 19:4). Dorința Lui era ca ei să locuiască într-o țară unde să se poată bucura de o relație strânsă cu El, fără niciun impediment, și să fie o mărturie pentru lume despre cine era adevăratul Dumnezeu și ce I-a oferit El poporului Său. Asemenea Sabatului Creației, țara Canaan a fost un cadru care a făcut posibilă relația apropiată cu Răscumpărătorul lor și desfătarea în bunătatea Lui.

În Deuteronomul 12:1-14, Domnul le-a spus israeliților că aveau să intre în odihna Lui nu atunci când vor intra în țară, ci după ce vor elibera țara de idolatrie. După aceea, Dumnezeu avea să le arate lor, celor aleși ai Săi, un loc unde va locui printre ei.

2. Care sunt cele două lucruri pe care odihna de Sabat le comemorează și ce legătură există între ele? Exodul 20:8-11

Dumnezeu a asociat Sabatul săptămânii Creației cu eliberarea din Egipt. El le-a poruncit israeliților să păzească ziua a șaptea ca un memorial al lucrării Lui creatoare și al răscumpărării lor din Egipt. Atât Creația, cât și răscumpărarea sunt înscrise în porunca despre Sabat. După cum nu ne-am creat singuri, la fel nu ne putem nici răscumpăra singuri. Este o lucrare pe care doar Dumnezeu o poate face și, prin faptul că ne odihnim, recunoaștem dependența noastră de El nu doar în ce privește existența, ci și în ce privește mântuirea. Păzirea Sabatului este o expresie grăitoare a mântuirii care se capătă doar prin credință.

Luni, 24 ianuarie – Din cauza necredinței

3. De ce poporul Israel nu a putut să intre în odihna promisă? Evrei 3:12-19

Trista istorie ne spune că cei care au fost eliberați din Egipt nu au putut intra în odihna pe care Dumnezeu le-o făgăduise. Când au ajuns la Cades-Barnea, la hotarele Țării Promise, israeliților le-a lipsit credința de care aveau nevoie. Numeri 13 și 14 arată că iscoadele din Israel „au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră” (Numeri 13:32). Ei au declarat că țara era bună, dar i-au avertizat că locuitorii erau puternici, iar cetățile, întărite și că nu aveau să fie în stare să o cucerească.

Iosua și Caleb au fost de acord că țara era bună și nu au pus în discuție faptul că oamenii erau puternici și cetățile, întărite. Ei au mai spus că Dumnezeu era cu ei și că îi va duce în țară (Numeri 14:7-9). Cu toate acestea, poporul care văzuse cum Dumnezeu distrusese Egiptul prin plăgi (Exodul 7-12), cum nimicise armata faraonului în Marea Roșie (Exodul 14), cum îi dăduse pâine din cer (Exodul 16) și apă din stâncă (Exodul 17) și cum Își manifestase prezența și călăuzirea neîntreruptă prin nor (Exodul 40:36-38) a dat greș în a se încrede în El acum. Este surprinzător și tragic, totodată, că generația care a văzut asemenea dovezi ale puterii lui Dumnezeu a devenit un simbol al necredinței (Neemia 9:15-17; Psalmii 106:24-26; 1 Corinteni 10:5-10).

Dumnezeu le-a promis copiilor Săi daruri care trec dincolo de posibilitățile umane. De aceea, le primim datorită harului, prin credință. Evrei 4:2 lămurește că făgăduința pe care poporul a primit-o „nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce [au auzit-o]”.

Copiii lui Israel au călătorit ca un popor până la hotarele Țării Promise. Când s-au confruntat cu rapoartele contradictorii, ei s-au identificat cu cei fără credință. Credința, sau lipsa ei, este molipsitoare. Iată de ce Epistola către evrei le atrage atenția destinatarilor ei să vegheze „unii asupra altora”, să se îndemne „la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24) și „nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu” (Evrei 12:15).

Cum îți poți ajuta frații de credință să aibă o credință puternică? Cum te poți asigura că nu spui sau nu faci niciodată nimic care ar slăbi credința celui de lângă tine?

Marti, 25 ianuarie – „Astăzi, dacă auziți glasul Lui”

4. Ce înseamnă să intri în odihnă „astăzi” în lumina păzirii Sabatului? Evrei 4:4-8

Necredința a împiedicat generația din pustie să intre în odihna promisă de Dumnezeu. Dar Dumnezeu a continuat să îndemne poporul să intre în această odihnă și să nu-și împietrească inima. Pavel repetă de multe ori că făgăduința lui Dumnezeu „rămâne” (Evrei 4:1,6,9). El folosește, în greacă, verbele sinonime *kataleipō* și *apoleipō*, „a rămâne”, subliniind că „rămâne în picioare promisiunea intrării în odihna Lui” (Evrei 4:1). Faptul că invitația de a intra în această odihnă a fost repetată în timpul lui David (Evrei 4:6,7, cu referire la Psalmii 95) presupune că făgăduința nu fusese revindicată și că era încă accesibilă. De fapt, Pavel sugerează că experiența adevăratei odihne de Sabat a fost valabilă încă de la Creație (Evrei 4:3,4).

Dumnezeu ne invită „astăzi” să intrăm în odihna Sa. „Astăzi” este un concept foarte important în Scriptură. Când a reînnoit legământul poporului cu Dumnezeu la hotarele Țării Promise, Moise a subliniat importanța adverbului de timp „astăzi” (Deuteronomul 5:3; compară cu Deuteronomul 4:8; 6:6 etc.). A fost un timp de reflecție pentru popor, ca să recunoască credincioșia lui Dumnezeu (Deuteronomul 11:2-7) și de luare a deciziei de a asculta de Domnul (Deuteronomul 5:1-3). În mod asemănător, Iosua le-a adresat următorul îndemn israeliților din vremea sa: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți” (Iosua 24:15).

În același fel, „astăzi” pentru noi este un timp al deciziilor, al ocaziilor, dar și al pericolului, după cum a fost mereu pentru poporul lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 6:20). „Astăzi” apare de cinci ori în Evrei 3 și 4 și faptul acesta subliniază importanța ascultării de glasul lui Dumnezeu (Evrei 3:7,15; 4:7), pentru că,

Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei 2/4

dacă nu ascultăm și nu credem Cuvântul lui Dumnezeu, vom ajunge să fim neascultători și să ne împietrim inimile. Acest lucru ar putea chiar să ne împiedice să intrăm în Canaanul ceresc, la fel cum a împiedicat generația din deșert să intre în Canaanul pământesc. Dar Isus i-a înfrânt pe vrăjmașii noștri (Evrei 2:14-16) și a inaugurat un nou legământ (Evrei 8-10). Prin urmare, ne putem apropia „cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:14-16). Apelul „astăzi” ne invită să recunoaștem că Dumnezeu a fost credincios față de noi și ne-a oferit toate motivele ca să-l acceptăm invitația chiar acum, fără întârziere.

Ce decizii spirituale trebuie să iei „astăzi”, adică să nu mai amâni pentru o altă zi? Care au fost experiențele tale din trecut când ai amânat să faci ce știai că Dumnezeu voia să faci imediat?

Miercuri, 26 ianuarie – Să intrăm în odihna Lui

5. Citește Evrei 3:11 și Evrei 4:1,3,5,10. Cum caracterizează Dumnezeu odihna în care ne invită să intrăm?

Atât porunca despre Sabat din Exodul 20:8-11, cât și reafirmarea ei prin gura lui Moise, din Deuteronomul 5:12-15, ne invită să ne aducem aminte ce a făcut Dumnezeu pentru noi. În cuvintele scrise pe piatră, atenția ne este îndreptată către finalul lucrării Sale de Creație (Exodul 31:18; 34:28). În Deuteronomul, poporului i se poruncește să țină Sabatul în virtutea eliberării din robia egipteană, pe care tot Dumnezeu o realizase pentru ei. Ieșirea din Egipt arăta spre lucrarea supremă de eliberare din păcat pe care Hristos avea să o realizeze la cruce, atunci când a zis: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Astfel, Sabatul are o dublă binecuvântare și o semnificație specială pentru noi, creștinii.

6. Citește Evrei 4:9-11,16. Ce anume suntem chemați să facem?

Odihna de Sabat celebrează atât finalizarea Creației lui Dumnezeu (Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11), cât și finalizarea lucrării Sale de răscumpărare (Deuteronomul 5:12-15). În mod similar, întronarea lui Isus în templul ceresc celebrează finalizarea misiunii Lui de a aduce o jertfă desăvârșită pentru salvarea noastră (Evrei 10:12-14).

De remarcat că Dumnezeu Se odihnește doar după ce S-a asigurat că noi suntem bine. La sfârșitul săptămânii Creației, Dumnezeu S-a odihnit după ce terminase de creat lumea. Mai târziu, El S-a odihnit în templu doar după ce cucerirea țării pe care i-o făgăduise lui Avraam a fost dusă la bun sfârșit prin victoriile lui David și copiii lui Israel „au locuit în liniște” (1 Împărați 4:21-25; compară cu Exodul 15:18-21; Deuteronomul 11:24; 2 Samuel 8:1-14). Dumnezeu a avut o casă a Sa, construită special pentru Sine, doar după ce poporul și împăratul au avut case pentru ei înșiși.

Cum putem intra în odihna Lui chiar acum? Cu alte cuvinte, cum ne putem odihni, prin credință, în asigurarea mântuirii pe care o avem în Hristos, și nu în noi înșine?

Joi, 27 ianuarie – O pregustare a noii Creații

7. Ce diferențe găsești între textele de mai jos cu privire la semnificația Sabatului? Exodul 20:8-11 compară cu Deuteronomul 5:12-15 și Evrei 4:8-11

După cum am văzut deja, textele din Exodul și din Deuteronomul ne invită să ne uităm în trecut. Ele ne îndeamnă să ne odihnim în Sabat ca să celebrăm ce a realizat Dumnezeu prin crearea lumii și prin răscumpărarea poporului Său. Totuși, Evrei 4:9-11 ne invită să privim în viitor. Ne spune că Dumnezeu ne-a pregătit o odihnă de Sabat care este în viitor. Ne sugerează o nouă dimensiune a păzirii Sabatului. Odihna de Sabat nu doar comemorează biruințele lui Dumnezeu din trecut, ci și celebrează promisiunile Sale din viitor.

Dimensiunea escatologică a păzirii Sabatului a existat dintotdeauna, dar a fost adesea neglijată. După cădere, ea a ajuns să însemne promisiunea că, într-o zi, Dumnezeu va restaura creația, aducând-o la slava ei de la început prin intermediul lui Mesia. Dumnezeu ne-a poruncit să celebrăm actele Sale de

răscumpărare prin păzirea Sabatului, deoarece Sabatul arată înainte spre punctul culminant al răscumpărării, în cadrul unei noi creații. Păzirea Sabatului este o anticipare a cerului în această lume imperfectă.

În tradiția iudaică, lucrul acesta a fost clar dintotdeauna. În *Viața lui Adam și a Evei*, o lucrare scrisă între 100 î.Hr. și 200 d.Hr. (în James H. Charlesworth, ed., *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 2, p. 18), se spune că „ziua a șaptea este un semn al învierii, al odihnei veacurilor viitoare”. O altă sursă iudaică antică spune: Veacul care va veni este „ziua în care odihna deplină a Sabatului este veșnică”. - Jacob Neusner, *The Mishnah*, a New Translation, p. 873. O sursă mai târzie, *Othiot of Rabby Akiba*, afirmă: „Israel a spus înaintea Celui Sfânt, binecuvântat să fie El: «Stăpâne al lumii, dacă noi păzim poruncile, ce răsplată vom avea?» El le-a răspuns: «Lumea de apoi.» Ei I-au zis: «Arată-ne cum este.» Și El le-a arătat Sabatul.” - Theodore Friedman, „The Sabbath Anticipation of Redemption”, *Judaism: A Quarterly Journal*, vol. 16, pp. 443, 444.

Sabatul este ca să sărbătorim, ca să ne bucurăm și ca să fim recunoscători. Când păzim Sabatul, arătăm că noi credem promisiunile lui Dumnezeu și că Îi acceptăm darul harului. Sabatul înseamnă o credință vie și plină de viață. În ce privește faptele, păzirea Sabatului este, probabil, expresia deplină a convingerii că noi suntem mântuiți prin har, prin credința în El.

Cum putem învăța să păzim Sabatul într-un mod care să arate că, într-adevăr, am înțeles ce înseamnă mântuirea prin har, prin credință, fără faptele Legii?

Vineri, 28 ianuarie – Un gând de încheiere

În cartea Evrei, Pavel folosește odihna de Sabat drept simbol al mântuirii prin har pe care Dumnezeu ne-o oferă. Sensul pe care el îl atribuie acestei odihne implică faptul că Sabatul a fost prețuit și respectat de credincioși. Totuși, începând cu secolul al II-lea d.Hr., avem dovezi despre o schimbare decisivă în biserică. Păzirea Sabatului a încetat să mai fie considerată un simbol al mântuirii și a fost, în schimb, văzută ca un simbol al loialității față de iudaism și față de vechiul legământ, care trebuia evitat. Păzirea Sabatului devenise totuna cu „simpatizarea” iudaismului. Ignatius Antioch (circa 110 d.Hr.) remarcă: „Acea care au trăit potrivit vechii rânduieli au găsit o nouă speranță. Ei nu mai țin Sabatul, ci ziua Domnului - ziua în care am fost readuși la viață cu Hristos.” - Jacques B. Doukhan, *Israel and the Church: Two Voices for the Same God* (Hendrickson Publishers, Peabody, MA, 2000, p. 42). Pierderea înțelegerii despre păzirea Sabatului ca simbol al mântuirii prin har a dus la lepădarea Sabatului în biserica creștină.

„Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfătă în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă» (Matei 11:28).” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 289.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 3-9

1. Cine a fost numită „mama tuturor celor vii”?
2. Ce semnificație are numele Noe?
3. În a câta zi după intrarea lui Noe în corabie a venit potopul?
4. Cine a promis că se va uita la curcubeul din nori?

Evangelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Un mare seceriș din rândul evreilor”

5. Ce va fi pentru evrei ca „zorile unei creații noi”?